

Afsnit II.

Til § 5.

Stk. 1 indeholder den grundregel, der allerede — omend i en noget snævrere formulering — indeholdes i den gældende fabriklovs § 6, stk. 1, 1. punktum, nemlig at arbejdsgiveren skal sørge for, at arbejderne er tilbørlig værnet mod sundhedsskadelige påvirkninger eller ulykkestilfælde på arbejdsstedet, og at arbejdet foregår på forsvarlig måde og under betryggende forhold.

Bestemmelsen omfatter ikke blot — som fabriklovens § 6 — selve arbejdsstedets indretning og vedligeholdelse, men ved at udtale, at arbejdsgiveren skal sørge for, at arbejderne er tilbørlig værnet mod sundhedsskadelige påvirkninger og mod ulykkestilfælde på arbejdsstedet, og at arbejdet foregår på forsvarlig måde og under i øvrigt betryggende forhold, vil bestemmelsen også omfatte f. eks. *tekniske hjælpemidler* af enhver art og de *arbejdsmetoder*, der anvendes.

I § 11, stk. 1, og § 18 er der tillagt socialministeren beføjelse til efter forhandling med direktøren for arbejdstilsynet og arbejdsrådet at udstede regulativer, arbejdsreglementer og forskrifter.

Stk. 2 pålægger arbejdsgiveren en pligt til at gøre arbejderne bekendt med sygdoms- og ulykkesfarer og forholdsreglerne derimod, hvilket særlig skal iagttages over for nyantagne og unge arbejdere, der i fornødent omfang skal indøves i anvendelsen af nævnte forholdsregler. Undersøgelser har vist, at nyantagne arbejdere har mindst 4 gange så mange ulykkestilfælde som ældre arbejdere i samme virksomhed, og at ulykkesfaren for en arbejder aftager jævnt fra hans 14. til hans 30. år.

Til § 6.

Ud fra den betragtning at arbejdernes medvirken er nødvendig, for at beskyttelsesforanstaltningerne kan virke efter deres bestemmelse, pålægges det i *stk. 1* arbejderne at medvirke til, at de foranstaltninger, der er truffet for at sikre dem mod skadelige påvirkninger eller ulykker, virker efter deres bestemmelse, ligesom det bestemmes, at de i det hele skal iagttage forsigtighed og orden på arbejdsstedet.

Der er ikke i selve loven nogen nærmere angivelse af, hvad arbejdernes pligter går ud på, men som eksempel kan nævnes pligten til at benytte påbudte skærme for maskineri, afsugningsindretninger, beskyttelsesbriller, masker, handsker m. v., samt pligten til ikke at bruge løsthængende forklæder, vide ærmer, halstørklæder o.s.v. under arbej-

det ved farlige maskiner, til ikke på uforsigtig måde at stable materialer, råstoffer o. lign. i større højder o. s. v.

Den i *stk. 2* givne regel, der påkalder arbejderens opmærksomhed med hensyn til, om værktøj, maskiner m. v. er i forsvarlig orden, og pålægger ham at meddele mangler ved tekniske hjælpemidler til rette vedkommende, er et naturligt supplement til hovedreglen i *stk. 1*.

Da beskædigelser kan rumme en alvorlig fare for arbejderne, er der i *stk. 3* optaget en bestemmelse om, at en arbejder, når han er kommet til skade, skal anmelde dette, og at han ikke må genoptage arbejdet, før der er foretaget det fornødne overfor beskædigelsen. Ved ubetydelige beskædigelser vil det fornødne kunne indskrænke sig til ganske simple forholdsregler.

Den i *stk. 4* indeholdte bestemmelse svarer til bestemmelsen i de gældende regulativer om, at hvor der er indrettet forsvarlige og velindrettede spiserum, er det forbudt at indtage måltider i arbejdsrum.

Til § 7.

Da arbejdstilsynet kun vil kunne inspicere den enkelte virksomhed med længere mellemrum, bør arbejdstilsynets kontrol suppleres med et regelmæssigt tilsyn udøvet af personer, der til stadighed færdes i virksomheden. I de mindre virksomheder vil det næppe være nødvendigt at organisere et særligt sikkerhedstilsyn, idet dette vil kunne udøves af arbejdsgiveren selv eller hans repræsentant, værkfører, arbejdsformand o. lign. i forbindelse med arbejdernes tillidsmænd, hvor sådanne forefindes. I visse virksomheder vil det derimod ikke kunne overlades til arbejdsgiverens frie valg, om et særligt sikkerhedstilsyn skal organiseres eller ej. Selv om arbejdsgiveren også her selv eller gennem sine repræsentanter fører tilsyn med de foranstaltninger, der tager sigte på at beskytte arbejderne mod arbejdets ulykkes- eller sundhedsfarer, må det anses for nødvendigt at kræve en egentlig organisering af sikkerhedstjenesten, således at denne er pålagt bestemte personer eller organer, der pådrager sig ansvar, hvis sikkerhedsarbejdet forsømmes.

Ud fra sådanne betragtninger er det i § 61, stk. 7, bestemt, at i virksomheder, hvor de forhold, under hvilke arbejdet foregår, medfører særlig fare for arbejdernes sikkerhed eller sundhed, kan socialministeren efter indstilling fra direktøren for arbejdstilsynet og arbejdsrådet bestemme, at der skal oprettes en sikkerhedstjeneste, der skal rumme fornøden teknisk sagkund-